

Proloog

Franse Alpen, mei 2003

Le Gobelin (de Kobold, 3345 m) is een berg met twee gezichten. De Noordhelling is een van de gevaarlijkste in het hele Alpengebied. De Zuidhelling is veel gemakkelijker. Wie via het noorden de top bereikt kan zonder klingereedschap langs de zuidhelling afdalen en in de berghut halverwege de helling overnachten.

De Kobold was de ultieme uitdaging voor de Nederlandse prinsen Frederik en Hendrik van Henegouwen-Nassau. Na de beklimming van de Noordhelling zou de Alpinistenclub hen als volwaardige leden accepteren en niet langer als een stel hooggeboren amateurs beschouwen die met de duurste klimspullen en de beste gidsen goede sier wilden maken met weliswaar zware, maar weinig riskante beklimmingen. Half mei wilden ze, na een grondige voorbereiding die in het geheim had plaatsgevonden, de tocht naar de top van *Le Gobelin* ondernemen via de Noordhelling.

Het eerste deel ging snel. Na vier uur klimmen werd de helling allengs steiler en weer twee uur later bereikten ze het gevaarlijkste deel: een tweehonderdveertig meter hoge, loodrechte rotswand die door Alpinisten *Le grand surplomb* wordt genoemd, omdat hij op twee-derde van de hoogte overhangt, wat de klim zo lastig maakt dat veel klimmers er bij voorbaat van afzagen en teruggingen, hun gesneuvelde voorgangers indachtig. Sommigen noemden hem *Le surplomb mortel* vanwege de ongelukken die hier plaatsvonden, alle met dodelijke afloop omdat de klimmers die fatale fouten maakten vierhonderd meter lager in het ravijn belandden.

Frederik en Hendrik, een eeneiige tweeling, hadden het thuisfront niets verteld over de manier waarop ze hun vierentwintigste verjaardag wilden vieren; hun ouders, koningin Margaretha en prins-gemaal Carl, Graf von Bentheim zouden het onherroepelijk verboden hebben. Bergbeklimmen is een gevaarlijke sport die voor koningskinderen beperkt moet blijven tot aanvaardbare risico's. Het mocht voor de tweeling geen obsessie worden om het respect van andere alpinisten af te dwingen, wat zeker zou gebeuren als ze 'de grote overhang' zouden bedwingen. De gids, hun zesentwintigjarige landgenote Erika Petersen had de beklimming al tweemaal gedaan en ze had de broers grondig voorbereid op de gevaren die hun wachtten.

'We kunnen nog terug,' zei Frederik, toen ze op het plateau stonden waarachter de wand oprees. Hij was een halfuur ouder dan zijn tweelingbroer en zou ooit zijn moeder opvolgen als koning der Nederlanden. Nu was die opvolging het laatste waar hij aan dacht.

'We gaan,' zei Hendrik. 'Ik ga voorop.' Hij controleerde de lijnen, samen met Erika en koesterde zich in haar bewonderende blikken.

'Weet je zeker dat jij vooropgaat?' vroeg ze.

'Heel zeker. Iemand moet het doen en jij hebt het al gedaan. Nu zijn wij aan de beurt.'

Hij begon te klimmen. Na elke meter sloeg hij een pin in de rotswand waaraan hij de lijn haakte voor hij verderging. Hij overbrugde de rechte wand in een goed halfuur.

Frederik en Erika keken toe, Frederik met het hart in zijn keel, Erika met professionele belangstelling. 'Hij doet het goed,' zei ze. 'Beter dan ik ooit iemand heb zien doen.'

'Hij is er nog niet,' zei Frederik. 'Het moeilijkste moet nog komen.'

Hendrik rustte vijf minuten, hangend aan zijn laatste pin, voor hij aan de overhang begon.

Nu sloeg hij om de halve meter een pin en zekerde extra voor hij verder klom. De laatste tachtig meter vergde evenveel tijd als de honderdvijftig meter daarvoor, maar na een eindeloos lijkende tocht bereikte hij de richel waarop hij rechtop kon staan. Hij slaakte een oerkreet die door het ravijn weergalmde en door Frederik en Erika met gejuich werd beantwoord.

‘Geweldig,’ zei ze met glanzende ogen. ‘Hij heeft het geflikt. Voor ons is het nu een abc-tje.’

Frederik slikte. Een makkie noemde ze het. Natuurlijk: Hendrik had de lijn waaraan de volgers aan elkaar vastzaten gezekerd met een extra pin in de rotswand. Hij vermande zich en begon te klimmen. De lijn die recht boven hem omhoogliep gaf een geruststellend gevoel van zekerheid. Hendrik was veruit de beste klimmer van hen beiden en dat had hij nu weer bewezen. Zelfs bij de kritische Erika had hij bewondering afgedwongen. Zijn angst, de grootste vijand van een bergklimmer, verdween. Alleen dat rare gevoel in zijn buik wilde niet wijken, maar bij elke meter hoger nam zijn zekerheid toe. Na drie kwartier bereikte hij de overhang. Hij hamerde zijn langste pin in de wand, sloeg het touw eromheen en trok zich op. Even hing hij helemaal vrij. Toen klemde hij zich weer met handen en voeten aan de wand en klom gestaag omhoog. Een geweldig geluksgevoel beving hem. Het lukt! Het lukt! Halverwege de overhang durfde hij naar beneden te kijken. Een peilloze afgrond. Erika, twintig meter lager, was onzichtbaar, maar hij voelde haar bewegingen aan de lijn. Alles liep zoals het moest: een beklimming uit het boekje. Opeens kreeg hij een ruk aan haar lijn. Ze hing vrij van de wand en probeerde uit alle macht aan te klampen. Haar gewicht trok hem bijna van de rotswand en met uiterste krachtsin-

spanning hield hij haar en zichzelf vast. Hij schreeuwde: 'Hendrik! Zekeren!' Maar het tegendeel gebeurde: zijn lijn verloor spanning en Hendrik schreeuwde terug: 'Hij is los! Zeker jezelf! Ik probeer hem vast te maken!'

De lijn zekeren lukte Frederik niet door het gewicht van de hulpeloos onder hem bungelende Erika. Hij hield zich met zijn rechterhand vast aan het touw dat hij om de pin had geslagen en probeerde met zijn linkerhand haar lijn in beweging te brengen zodat ze naar de wand kon slingeren. Het touw sneed in zijn handen. Het leek of ze niet meer wist wat ze moest doen: ze bengelde heen en weer en deed geen enkele poging zich aan de wand vast te klampen.

'Pak die wand!' schreeuwde hij.

Ze schreeuwde iets terug wat hij niet verstond en boven hem brulde Hendrik: 'Ik hou je niet meer! Cut her off!'

Het ultieme bevel als een fatale val voor de hele groep dreigde. Frederik trok het mes uit de schede en sneed Erika's lijn met een paar halen door. Ze viel met een gil die door de bergen galmde en op hetzelfde moment trok Hendrik hem omhoog. Toen Frederik ten slotte op zijn buik over de rand kroop en overeind krabbelde om zijn broer te omhelzen vielen ze allebei op de richel en bleven minutenlang roerloos liggen. 'Je hebt me gered,' zei Frederik met een stem die van heel ver leek te komen. 'Jij hebt óns gered,' antwoordde Hendrik. Toen pas zag Frederik dat zijn broer het touw om zijn middel had geslagen in een uiterste poging hem vast te houden. Als Erika aan hem was blijven hangen dan waren ze alle drie in de afgrond gestort. Ze stonden zwijgend op, klommen naar de top die tweehonderd meter hoger lag en daalden, nog steeds zonder iets te zeggen aan de zuidkant af naar de berghut.

Frederik zakte op de ruwhouten bank en begon onstuitbaar te huilen. ‘Ik heb haar vermoord!’

‘Lul niet,’ zei Hendrik. ‘En stop met dat gejang. Als jij haar niet had losgesneden dan waren we alle drie gegaan. Ze wist waar ze aan begon. Risico van het vak.’

‘Wat moeten we nou vertellen?’

‘Precies zoals het gegaan is. Maak je geen zorgen. Ik doe het woord.’

Manilla, juli 2025 – Apeldoorn augustus 2025

Dick Tacona, senior forensisch onderzoeker bij de Nederlandse ambassade in de Filipijnen, had op de laatste dag van zijn vakantie een wandeling langs zijn favoriete boekwinkels en muziekhandels gemaakt waar hij genoeg lees- en luistergenoegen had ingeslagen om de komende herfstavonden op een aangename manier door te komen. Hij was blij met zijn aankopen van de winnende romans van de Bookerprijs, de Pulitzerprijs en de Prix Goncourt. Hij had tot zijn verbazing zelfs de winnaar van de Libris Literatuurprijs ontdekt, weliswaar in een Engelse vertaling, maar toch een boek waarover de Nederlandse kranten die hij las op de ambassade de loftrumpet hadden gestoken. Hij was zo mogelijk nog meer in zijn sas met een complete release van het Koningin Elisabeth-concours in Brussel dat voor het eerst in de historie een Nederlandse winnaar had opgeleverd. Vijf jaar werken en wonen op meer dan tienduizend kilometer afstand van zijn vaderland hadden hem dagelijks het besef bijgebracht dat zijn land voor de meeste Filipino's niet meer was dan een stipje op de wereldkaart. Het genoegen van zijn aankopen werd er alleen maar groter door.

Hij verliet de grootste winkelstraat van Manilla en sloeg een smallere straat met kleinere winkels in om naar de...